

# BRÁNA

*Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Praze -  
Braníku*

**číslo 2/2003**

---

## OZNÁMENÍ

---

### Pravidelný sborový program

**BOHOSLUŽBY: neděle 9,30**

před bohoslužbami od 8,30 modlitební chvíle

**každou první neděli v měsíci jsou rodinné služby Boží,**

**každou třetí neděli v měsíci je vysluhována sv. večeře Páně**

STARŠÍ DOROST (10-13 let): úterý 17

BIBLICKÁ HODINA: středa 18

BIBLICKÁ VÝCHOVA DĚTÍ A MLADŠÍ DOROST (7-10 let): čtvrtek 16-18

ODROST (14-18 let): čtvrtek 18

**úřední hodiny br. faráře:**

**pondělí a pátek 10 - 11,30**

**středa 17 - 18**

---

### Kontakty na sbor

Adresa: **Sbor Českobratrské církve evangelické**

**Modřanská 118, 147 00 Praha 4 - Braník**

Telefon: **244 461 037**

Internet: **<http://branik.evangelnet.cz>**

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna, **úč. 135027438/0300**

---

### Tiráž

**BRÁNA**

**IX. ročník, číslo 2 - únor 2003**

*pro členy a příznivce sboru ČCE Praha - Braník*

*vychází jednou měsíčně (kromě prázdnin)*

*Vedoucí redaktorka: Růžena Černá*

*Redakční rada: J. Čierná, A. Drápal, P. Řičan, M. Bedrníková*

*Výkonná redakce: Růžena Černá, Magda Holá*

*Uzávěrka v neděli před schůzí staršovstva (druhé pondělí v měsíci).*

*Příspěvky odevzdejte redakci (pokud možno i na disketě) nebo odešlete e-mailem na adresu:*

[mscerny@volny.cz](mailto:mscerny@volny.cz)

*Uveřejněné příspěvky nemusí souhlasit s názory redakce*

[Převod do HTML: [Michal Jungmann](#), [Michal Mazný](#) .]

---

## BIBLICKÁ ÚVAHA NA ÚVOD

---

### Jsme závislí

*Úvaha Jany Šilerové (v současné době biskupky Církve československé husitské) z roku 1999:*

Každá doba má svá módní slůvka, gesta klišé. Nedávno to bylo "být v obraze" či aspoň "mít vizi". Dnes je "in" být nezávislý. Máme nezávislé politiky, novináře, režiséry, umělce. Podle chování bych řekla, že máme nezávislé i manžele a manželky, rodiče a děti - i když děti ve chvíli touhy po nezávislosti závisejí aspoň na naší peněženke.

Přiznám se, nerozumím tomu, co je to být nezávislý. Copak ti "nezávislí" nezávisejí snad na svých voličích, čtenářích, hercích, divácích, penězích producentů? Nezávisíme snad na svých rodinách, přátelích, práci? O svědomí nemluvě...

A tak lépe rozumím těm "závislým". Dokonce i těm závislým na práci, kterým říkáme workoholické, závislým na alkoholu, kterým říkáme alkoholické, závislým na drogách, kterým říkáme narkomani. Pokud ovšem svou závislost přiznají a neobelhávají se. Protože konec konců i já jsem závislá. Na Bohu. Ne jako kojeneček na flašce, ale svobodně a dobrovolně. Spíše ve smyslu známého výroku Masarykova, že člověk se musí na něco pověsit, buď na Boha - nebo na hřebík. Ano, je to tvrdě černobílé, namítne mi nezávislý postmodernista. Přesto je moc dobře, že to TGM takto vyhrcočně řekl. Na Bohu přece závisíme všichni. Svou existencí teď i "den poté". Žijeme-li, žijeme pro Boha, umíráme-li, umíráme pro Pána, napsal kdysi jeden také závislý apoštol (zavěšený vzhůru svou nadějí).

Občas chodívám se studenty do pražské hospůdky U zavěšeného kafe. Zavedli v ní italský zvyk. Po zaplacení vlastní útraty můžete zaplatit navíc kafe za někoho, kdo přijde a třeba na ně nemá. V přeneseném smyslu bychom měli i my umět zavěsit svůj život na Boha tak pevně už jen proto, že "darmo jsme dostali, darmo máme dát..." Třeba si pak ti druzí, kteří si myslí, že jsou nezávislí, uvědomí svou vlastní nebetyčnou (do nebe dosahující) závislost. Je totiž jediná, o kterou jde, která za to stojí a bez níž nás v posledku lehce může čekat ten nebezpečný hřebík.

"Je jenom jeden věčný všude bez ustání a my na jeho dlani".

---

## O ČEM JEDNALO STARŠOVSTVO V ÚNORU

---

## Zápis ze 634. schůze staršovstva 10. února 2003

Přítomni: Rejchrt, Novotný, Černá, Hoznauer, Kučera, Kučerová, Měšková, Nývltová, Plhák, Šubrtová, Žilka, Žilková.

1) Kontrola lednového zápisu - bez připomínek.

### 2) Finanční záležitosti:

Pokladní zpráva - schválena.

Schváleny následující dary organizacím:

Diakonie - tisk - 1.000 Kč

Diakonie - středisko Betlém - 3.000 Kč

Brněnská tisková misie - 3.000 Kč

3) Příprava volebního sborového shromáždění 23. března 2003.

Staršovstvo jednalo o eventuální změně počtu členů staršovstva. Rozhodnuto zachovat současný stav, tj. farář + dvanáct členů a šest náhradníků. Delší čas byl věnován staré bolesti, to je aktualizaci sborové kartotéky a seznamu voličů. Na kandidátní listinu budou zapsáni všichni bratři a sestry, kteří byli navrženi staršovstvem a dalšími členy sboru, kteří vyjádří souhlas s kandidaturou. Seznam kandidátů bude vyvěšen na nástěnce, seznam voličů bude k nahlédnutí v kanceláři.

Na březnovou schůzi staršovstva je třeba předložit zprávy staršovstva, dorostu, skupinek, nedělní školy, zprávu finanční, revizní a zprávu střediska Diakonie pro zrakově postižené.

Zapsala: R. Černá

## MEZINÁBOŽENSKÝ DIALOG ?

### Křesťanská víra - přehrada či most ?

*Redakce obdržela následující příspěvek, který otiskujeme v plném znění. Můžeme jej brát jako fakta k rozšíření vědomostí o jiné kultuře, nebo jako výzvu k diskusi. Je otázka, zda Brána může být forem pro diskuse přesahující hranice branického sboru. ---- Kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, lásky pak kdybych neměl, nic nejsem.*

I Korintským, 13/2 (kralický překlad)

*Všechny spojuješ navzájem - kéž je tomu tak navždy! Daleké činíš blízkým, Příteli, a cizího měníš v bratra.*

Rabíndranáth Thákur, Gítáňdžali 63 (sbírka duchovní lyriky)

Inspirovalo mě lednové číslo Brány, článek bratra V. Kašíka "Křesťané a reinkarnace". Toto nemá být polemika s autorem, vážím si jeho znalostí dějin evropského myšlení i jeho zaujetí tématem. Chtěla bych jen nabídnout další, snad komplementární úhel pohledu, který je názorem do debaty, aniž by si činil (ostatně nesmyslný) nárok na jedině správný výklad.

Jsem indoložka, a mohu říci, že i já sleduji boom literatury o Indii s nelibostí, protože její velká část je nekvalitní a zkreslující. Prezentovat myšlení, tradice a náboženské cítění této země jako "tajemno," "exotično," jako nějaký okultismus, je zřejmě komerčně přitažlivé, ale od poctivého poznání je na

hony daleko. Okultismus bujel a bují v rámci všech náboženství, jedno z indických - hinduismus - tedy není v tomto směru žádnou výjimkou.

Hinduismus se od křesťanství liší po sociální stránce, jeho základem je hierarchické uspořádání společnosti. Hierarchie by ovšem neměla znamenat svévoli mocných - každá skupina (kasta) má svůj kodex práv a povinností, jenž musí dodržovat a skrze nějž slouží celé společnosti. V tom se v principu neliší od formálně křesťanských evropských společností v minulosti, které ideu biblické rovnosti skutečně uvedly do právně společenské praxe teprve ve dvacátém století. (Další z indických náboženství, buddhismus, je po sociální stránce, řečeno moderní terminologií, demokratické.) Ústava Indické republiky z roku 1950 zakazuje diskriminaci na základě rasy, kasty, národnosti, věku, pohlaví či náboženského vyznání.

Po věroučné stránce je hinduismus systémem velmi otevřeným. Říkat mu polytheistický není přesné, poněvadž polytheismus tu není srovnatelným příkazem, jakým je monotheismus pro křesťanství, judaismus nebo islám, ale pouze možností. Jsi-li v hinduismu např. člověk prostý, nevzdělaný, žijící ze dne na den jako "ptactvo nebeské," proživej svou komunikaci s božstvím, oddanost a lásku k němu podle svých možností, třeba prostřednictvím modlitby před svatým obrázkem či soškou (je tu takový rozdíl od katolického křesťanství?) Vyber si potom z nabídky bohů (či světců) nebo vyjadřuj svůj cit několika z nich. Jsi-li naopak člověk hloubavý a racionální, nikdo po tobě nic takového nevyžaduje! Hledej svou vlastní cestu k neviditelnému univerzálnímu duchovnímu principu (*brahma*), snaž se mu porozumět, přiblížit se mu a splynout s ním svou duší (*átma*); tento apel je jednou ze základních myšlenek nejstarších indických filosofických textů, *upanišad*, nikoli tedy až nějakou moderní reformní parafrází. Pro zajímavost, indický výkladový slovník z roku 2000 interpretuje hinduismus, s odkazem na upanišady, jako monotheistické náboženství.

Je tu ovšem ta *reinkarnace*. Indická náboženství vnímají bytí člověka i světa jako jev cyklický, nikoli lineární jako judaismus, křesťanství a islám. Bytí na tomto světě je vnímáno jako strastné a nedokonalé (to se od Bible neliší). Cílem je přechod do jiné formy bytí, která je harmonická a není v ní přítomno zlo. Je tolik podstatné, nazýváme-li ji ráj či *nirvána*? Okamžikem přechodu je v hinduismu *mókša*, což se překládá jako *vysvobození* (od koloběhu životů, tedy strastí tohoto světa) nebo ve starších textech *spása*. Jako spasitel tu zajisté nevystupuje Kristus, ale jiné mesianistické postavy (např. *Kršna*); je však možná i cesta individuální, tedy postupného (velmi náročného) duchovního a mravního sebezdokonalování.

Obraznost a forma uctívání je v hinduismu jistě v mnohém odlišná od křesťanské. Je ale skutečně v principu odlišné náboženské cítění, duchovní hledání, směřování k vyššímu principu mravnímu? Můžeme tedy vyhledávat odlišnosti a vymezovat se proti nim, dokonce se vůči nim cítit nadřazeně. Nebo můžeme respektovat *jinakost* druhých a nevnímat ji jako bariéru, ale výzvu k porozumění, hledat to společné se všemi sestrami a bratry, kteří jsou jako my lidskými bytostmi tohoto nedokonalého světa, toužící po sdílení, soucítění a Boží i lidské lásce.

Co by udělal Kristus?

**Blanka Knotková-Čapková**

---

## ŠEST DNÍ PRACOVATI BUDEŠ

---

### Povídání o zaměstnání

*Následující text jsem sestavil z poznámek, které jsem použil při přednášce v rámci kursů alfa na jaře*

*2002, protože mi pár lidí říkalo, že by stálo o to, aby přednáška dostala písemnou podobu. Asi se něco z toho, co bylo dané interakcí s posluchači během kursu, vytratilo. Autor však přesto neskromně doufá, že alespoň část čtenářů text podníti k plodnému zamyšlení.*

Mluvit o zaměstnání z pohledu křesťanství dneška nemůže samozřejmě spočívat na jednoduché aplikaci několika veršů z Písma. Náš svět je hodně jiný než ten svět na začátku křesťanského letopočtu a návody na plnění pracovních úkolů jistě nepatří k centru evangelia.

Přesto v Písmu nacházíme místa, která by nás mohla inspirovat. Z nich nebudu citovat ta, ze kterých vyplývá, že křesťan nemá v práci krást, opíjet se, lhát, podvádět, a že má pracovat poctivě. To je víceméně jasné - což samozřejmě neznamená, že i v takových banálních věcech nelze selhat. Co však nemusí už být tak jasné, je relativní význam zaměstnání v křesťanově životě.

Kristus přichází s totálním nárokem na člověka. Jednoho je zapotřebí, a to je přijetí Ježíše jako někoho, kdo pro mne udělal to nejdůležitější, kdo mě vytrhl ze smrti do života, ve kterém je všechno nové, který činí všechno nové a díky kterému mohu začít a začínat znovu s nadějí, že moje dřívější selhání, včetně selhání mé rodiny a mého národa, nebudou mít nade mnou moc. Takovéto zásadní obrácení v životě je v křesťanském životě nezastupitelné a nelze ho simulovat provozováním sebeušlechtlejšího zaměstnání. A není pochyb o tom, že mezi ty časné starosti z podobenství o rozséváči (např. Lk 8.14) může patřit nadměrné zaobírání se pracovními úkoly.

Ptejme se, zda nejsou některá zaměstnání pro křesťana více riziková než jiná. Když se apoštol Pavel ptá (1.Kor.1.20), kde jsou učenci, znalci, řečníci, nabízí se pro současnost přetlumočení otázkou, kdeže jsou v našich sborech špičkoví experti, vědci, novináři, moderátoři a právníci. Uvážíme-li roli řečníků (podle originálu snad přesněji debatérů) ve veřejném životě řeckořímského starověku, pak k těm posledním třem kategoriím lze přidat i advokáty, manažery a politiky; zvláště když vezmeme v úvahu verš 26, který říká, že není mezi námi mnoho moudrých podle těla, mnoho mocných, mnoho urozených. (Díky Bohu za ty, kteří mezi námi jsou.) Takovýmito přirovnáními jistě z původního směřování textu něco vystihneme. Ale je to možná ještě o něco složitější. Znalci v řeckém originále totiž asi znamenali znalce Písma, a jejich role v řeckožidovských společenstvích byla možná blíže roli jakýchsi farářosoudců než dnešních špičkových expertů. Avšak snad právě ta otázka po společenské roli tehdejších učenců, znalců a řečníků nám může smysl citovaných míst ještě lépe objasnit. Zdá se, že jde o lidi, jejichž kariéra kromě jistých, často nemalých znalostí, těsně závisí na tom, zda jsou společností přijati a uznáváni. A k tomu vede cesta přes dobré komunikační schopnosti, které berou v úvahu vkus a názory "průměrného" posluchače (nebo diváka). Snad se nemýlím, když řeknu, že roli starověkého řečníka dnes ještě více než advokát odpovídá televizní moderátor, a že znalci, jejichž činnost se v každodenním životě projevuje nejviditelněji, jsou reklamní odborníci. Je asi těžké vidět v každém člověku jedinečné boží stvoření, a přitom být placen za jeho úspěšnou manipulaci. Ať tak či tak, je zřejmé, že úspěch v mnoha z těch zmíněných povolání dodává pocit moci, ať už přímé nad lidmi, nebo zprostředkované penězi, reklamou, znalostmi, a k jejich úspěšnému vykonávání je potřeba umět s takovou mocí správně zacházet. Tím vůbec neříkám, že nutně jde o povolání pro křesťana zásadním způsobem nevhodná - spíše jde o to, že na křesťana kladou zvýšené nároky. Je třeba se nenechat unést vlastním úspěchem a svou moc vnímat jako hřivnu udělenou Pánem, tedy jako věc, ze které budu vydávat počet. Je třeba se ubránit tomu, abych nebyl ve svých očích příliš důležitý a abych se nenechal ovlivnit řečmi o tom, jak že je ta moje práce strašně skvělá a nenahraditelná. Je také třeba být připraven na pád - čím více jsem závislý na přízni druhých lidí, tím bývá těžší dobře zvládnout chvíle, kdy musím volit mezi širokou a úzkou cestou.

Nasadě je otázka, zda záleží na tom, jaké povolání vykonávám. V tomhle je křesťanství naprosto jednoznačné - křesťanem se člověk může stát v jakémkoliv povolání a postavení. Podstatné je, co se stane s člověkem uvnitř. Jan Křtitel říká celníkům, kteří právem byli v rozpacích ze zjištění své volby zaměstnání, aby se vrátili do svých budek a nevymáhali víc, než na kolik mají nárok. Nečteme o tom, že by Pavel a Sílás vnímali svého žalárníka jako neplnohodnotného člověka. Čteme o tom, že evangelium se obrací k otrokům a že apoštol Pavel zdůrazňuje, že v Kristu není rozdíl mezi Židem a Řekem, otrokem a svobodným, mužem a ženou (Gal. 3. 28). Mohu-li být křesťanem v jakémkoliv

povolání, není tím ale ještě odpovězena otázka, jaké povolání si mám zvolit a kdy ho mám změnit. Odpověď možná vyplyne z toho, když se podíváme na způsob, jakým se máme v zaměstnání chovat.

Zásadním místem pro mě je Kol. 3.23: "**Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu.**", čemuž předchází slovo otrokům: "Otroci, poslouchajte ve všem své pozemské pány, nejen na oko, nýbrž ze srdce, v bázi Páně". Myslím si, že tyto verše jsou často nedokonale promyšleny a domyšleny. Díky souběhu několika vlivů se lze u různých křesťanů setkat s představou, že zaměstnání je jakési nutné zlo, kterým křesťan musí projít, aby zabezpečil rodinu a mohl se věnovat dětem, práci ve sboru, či jiným bohubilým činnostem. Přitom nebývá zpochybňováno, že v rámci toho nuceného pobytu v práci je žádoucí dodržovat jisté normy: chodit včas, dělat, co se mi řekne, být poctivý, plnit stanovené úkoly. Jenomže přistupujeme-li s takovouto vnitřní distancí i k Pánu (plním si své úkoly), tak se dostáváme právě k tomu kvasu formalismu, před kterým Ježíš varuje. Dělat něco upřímně znamená, že to přijmu z hlediska smyslu toho, co dělám. Myslím, že tomu velice dobře rozumí každý, kdo někdy měl nějaké podřízené. Víme, jak se úplně jinak pracuje s lidmi, kteří udělají právě jen to, co se jim řekne (což je samozřejmě lepší, než když neudělají ani to) a s lidmi, kteří udělají ještě navíc to, co je potřeba. A je také samozřejmé, že v týmu, kde jsou lidé nesení myšlenkou nějakého společného úkolu, se může i méně dbát na formální kázeň - ale jen do míry, která odpovídá míře vnitřního ztotožnění se s daným úkolem. Současně ale platí i ta věta o poslušnosti. Někdy se přitom může stát, že musím pracovat na věcech, se kterými nějak nemohu vnitřně souznít. Většinou nejsme v situaci starověkých otroků, kteří odejít nemohli. Ta naše svoboda ale také znamená větší zodpovědnost. Písmo nás varuje, abychom nesmýšleli příliš vysoko, abychom nehorovali pro domnělé vyšší duchovní úkoly, ale abychom smýšleli strážlivě a drželi se hmatatelné reality. Připomeňme, že Pavel vyráběl stany (Sk. 18.3) a že radí, abychom si "zakládali na tom, že budeme žít pokojně a budeme se věnovat své práci a získávat obživu vlastníma rukama" (1. Tes 4.11). Přitom v dalším verši se tento postoj dává do souvislosti s mírou úcty, kterou lidé vůči křesťanům mají. Těch míst, které poukazují na ošidnost snah se vyvázat z pracovního údelu, který byl člověku dán ("v potu tváře své chléb jísti budeš", Gen. 3.19) je v Novém Zákoně více. Beru to tak, že práce patří do života stejně jako chléb k Večeři Páně. Současně ale platí i to původní povolání člověka, aby spravoval tuto zemi, a podobně platí i novozákonní podobnosti o hřivnách, ze kterých budeme vydávat počet. To je asi tak ten prostor, ve kterém se odehrává naše rozhodování. Nepříznivé vnější podmínky nemohou zabránit aktu spásy. Příznivé vnější podmínky dávají větší svobodu volby a větší odpovědnost. Písmo neříká, jak s touto odpovědností má kdo naložit. S každým z nás Hospodin jedná jinak a každý z nás se mu jinak vydává. Písmo ale podle mého soudu říká, že naše zaměstnání není něco vnějšího - jsme v něm a máme v něm být lidmi a křesťany naplno a není jedno, co v něm děláme.

Ohlédněme se nyní po některých praktičtější otázkách. Věčné je téma střetu míry osobního nasazení v zaměstnání a potřeby rodiny. Vůbec bych nechtěl tvrdit, že zrovna tohle mám ve svém životě dokonale ošetřené. Ale přeci jen jednu poznámku. Abychom dokázali rodinu a zaměstnání udržet v rovnováze, musíme znát hranice své odpovědnosti, nebát se o nich v zaměstnání mluvit a umět si je stanovit. Někdy to může znamenat hodně tvrdý střet, protože je tady jakási podivná tendence ty schopné lidi neúměrně zatěžovat. Jenomže právě proto, abych mohl zaměstnání přijmout za své, musím hranice své odpovědnosti znát. Někdy to znamená, že si je stanovuji sám, někdy to znamená určitý nárok na vedoucího. A špatný je šéf, který to nedělá, zvláště, je-li tomu tak záměrně. Jsou i situace, kdy jsou nároky tak neúměrné, že je třeba najít odvahu na změnu zaměstnání, byť to může s sebou nést finanční újmu.

Řadě problémů se člověk může vyhnout, když přemýšlí o tom, co skutečně chce dělat. Ono totiž vyšší místo nemusí s sebou nést zajímavější práci, a často člověk příliš pozdě zjistí, že ne každý vyšší post s sebou nese možnost ovlivňovat chod věcí v dostatečné míře (o tom by jistě ne jeden ministr mohl vyprávět).

Po křesťanech se chce, aby jejich mírnost byla známa všem lidem. Někteří z křesťanů se tomu učí těžko, jiným, nekřesťanům, je mírnost jaksi přirozeně dána. Nejde ale jen o vnější projevy mírnosti. Jde, a myslím si, že zejména, zda myslíte nebo nemyslíte mocensky. Zda vaše jednání je motivováno

úvahami o tom, jak si na tom vůči komu stojíte, komu jste za co zavázání, koho si čím zavážete, a někdy dokonce i úvahami, koho čím odrovnáte. Jednu z nejosvobodivějších věcí na křesťanství vidím v tom, že tohle dělat nemusíme a že se můžeme spolehnout na slova o hledání království Božího. A že můžeme v pokoji a vnitřní vyrovnanosti přijímat i útoky druhých. Netvrdím, že tohle všechno jde nějak samo a že to leckdy nevyžaduje nějaké vnitřní usebrání a napravování chyb. Ale přesto je to cesta, kterou lze jít a často i vidět ovoce. Ono totiž v křesťanství jde v posledku opravdu o něco jiného než o úspěch, a člověk, který tohle má prožité a zažité, může své okolí ovlivnit více, než se domnívá (a často více, než se kdy v tomto čase dozví).

Mírnost by ale neměla znamenat neochotu nést odpovědnost. To je jakýsi problém hodně u nás zahrnutý, jenž u křesťanů často může souviset s větším soustředěním se na chyby než na milost. Obecně to pak, zdá se mi, souvisí s výchovou ve školách, kde v postojích učitelů (a často asi i rodičů) nedochází ke změnám adekvátním věku. Mladý dospělý si často připadá tak nějak vyřazený a oddělený od toho světa pracovních vztahů, že mu přijde absurdní, aby v něm nesl nějakou odpovědnost. Snad se to mění, ale dost ztuhá. Ono totiž to mocenské uvažování často s sebou nese postoj, že nic neřeknu, nic neporadím, abych si udržel tím něco málo, co vím, jaksi navrch.

Jiným specifickým místním problémem je pocit, že všechno důležité se odehrává v nějakém kruhu známých. A že vlastně nejde tolik o to, co umím, ale koho znám. Plody takového postoje bývá obrovská neprofesionalita, se kterou se u nás stále lze leckde potkat. Neradím nikomu do zaměstnání s takovouto subkulturou vstupovat. Může se mu stát, že příliš pozdě zjistí, že vůbec nic neumí a jeho známosti už nic neznamenají.

Na závěr bych asi řekl, že mnohé ctnosti docenujeme teprve ve chvíli, kdy ze společnosti mizí. Mám na mysli odpovědnost, poctivost, pracovitost, vzdělanost, vstřícnost, přesnost, laskavost. Je mylné se domnívat, že jejich výskyt je nějakou mírou výše platu. Žádná společnost nemůže trvale prosperovat, pokud zaměstnanci dělají jenom přesně to, za co jsou placeni. Jenomže teď žijeme v době, kdy se to neví a tvrdívá se opak. Čím více bude křesťanů a čím více se křesťané budou v zaměstnání chovat jako křesťané, tím snáze touto dobou projdeme.

### **Aleš Drápal**

*Dobrou práci, Pane, chválíme tebe po celý den. Varujeme-li se nepoctivosti v zaměstnání, chválíme tebe. Nezačínáme-li pracovní spory, chválíme tebe. Varujeme-li se zbytečných slov, chválíme tebe. Odpočíváme-li po práci a vstáváme, abychom sedmý den navštívili chrám, oslavujeme tebe. Dej, Pane, ať vše co děláme, děláme dobře a chválíme tebe, Boha.*

*Ve jménu Otce i Syna i sv. Ducha. Amen*

*Z knihy Od zrození do věčnosti  
(podle sv. Augustina)*

---

## **TALENTY V BRANICKÉM KOSTELE**

---

### **Výstava**

*Do našeho sboru chodí řada výtvarníků, hudebníků, odborníků. S díly a myšlenkami některých z nich jsme se již někdy mohli seznámit, jiní nám stále ještě zůstávají utajeni. Doufejme, že se během doby odtajní. K jednomu takovému "vystoupení na světlo" dojde v březnu.*

*Věříme, že při tom nebudete chybět.*

**16. března 2003** po bohoslužbách bude v branickém kostele zahájena (asi způsobem poněkud svérázným)

**výstava kreseb a řezbářských prací**

**JIRÍHO ČUJANA , ml.**

---

## SVĚTOVÝ DEN MODLITEB

---

### Ekumenické setkání

Milé sestry, milí bratři,

zveme vás na ekumenické setkání, které se v rámci Světového dne modliteb koná

**v pátek 7. března 2003  
v 17 hod. v kostele ČCE v Praze - Braníku**

Každý rok se první pátek v měsíci březnu setkávají na mnoha místech světa křesťané z různých denominací, aby se v modlitbách soustředili na jednu společnou prosbu a současně se přimlouvali za zem, ve které vznikla liturgie pro tento den. Evangelickým křesťanům není vlastní číst předem připravený text. Pokusme se však oprostít se od pocitu formálnosti a myslíme na to, že právě v tuto chvíli se na celém světě stejnými slovy modlí ne "dva nebo tři", ale tisíce křesťanů:

### DUCHU SVATÝ, NAPLŇ NÁS

Letošní liturgii připravila skupina křesťanů z Libanonu. Ze starobylé země východního Středomoří, která je v bibli zmiňována sedmdesátkrát.

V Libanonu leží města Biblos (Jbeil), Týr a Sidon, roste tam cedr libánský. Je to země proslulá nejen přírodními krásami, ale i politickými boji a ozbrojenými konflikty. Ti, kdo psali letošní liturgii, mají v živé paměti hrůzy války. I to se odráží v textu, který nám předkládají. V zemi žijí necelé čtyři miliony obyvatel - téměř stejný počet křesťanů a muslimů. Úřední jazyk je arabština. Arabské písmo, kterým je napsána libanonská bible je nám nesrozumitelné, ale zvěst v bibli zaznamenaná je stejná, jako v té naší, české.

---

### Příběh z Libanonu (pro děti)

Kareem a Samar žili se svou babičkou v malé libanonské vesnici. Babička byla velká vyprávěčka příběhů a znalkyně tradic své země. Jednoho chladného večera si Kareem všimla, že dveře domu zůstaly otevřeny. Babička jí vysvětlila, že je to proto, aby si všichni uvědomili, že bude svátek Da-yem Da-yem, den, kdy si mají všichni připomínat křest Pána Ježíše. Děti chtěly slyšet, jak to bylo.

Když babička skončila vyprávění o tom, jak byl Ježíš pokřtěn Janem Křtitelem v řece Jordánu, ptaly se děti: "Proč jsi nechala dveře otevřené?" Odpověděla: "Abych řekla Ježíši, že ho chceme pozvat do našeho domu. A také osvětlujeme balkony, abychom řekli světu, že Bůh je blízko nás a že nám



pomáhá, abychom se cítili šťastni a v bezpečí."

Kareem měla na jazyku plno dalších otázek: "Babičko, proč je tamhle venku na stromě těsto? Kdo ho tam dal?" Babička začala trpělivě vysvětlovat: "Dali jsme těsto ven, abychom si připomněli, že když svěříme své životy Ježíši a necháme je naplnit Duchem svatým, porosteme jako křesťané a staneme se lepšími lidmi, jako kvasnice, které způsobí, že těsto vykyne a je z něj dobrý chléb." Kareem se zeptala: "Myslíš, že nám Duch svatý pomůže, abychom se stali lepšími lidmi?"

"Ano" řekla babička "pomůže a povzbudí nás, abychom se ničeho nebáli. Pán Ježíš zanechal Ducha svatého, než se vrátil na nebesa. Duch pomohl jeho ustrašeným učedníkům a dal jim odvahu odejít a každému o Ježíši vyprávět."

Samar bedlivě naslouchal. "Znám tenhle příběh", řekl. "Duch přišel v ohni, že?" "Ano! A než půjdeme do postele, co řekneme Ježíši?" ptala se babička. "Pozveme ho, aby k nám přišel.", odpověděl Samar. "A co ještě?" ptala se babička. Kareem vyhrkla rychleji než se Samar zmohl na odpověď: "My ho poprosíme, aby nám poslal Ducha svatého."

*"Pane, dej nám ducha lásky, radosti, pokoje, trpělivosti, laskavosti, dobrotы, věrnosti, tichosti, sebeovládání".*

---

## Z BÁSNICKÉ TVORBY ČLENU SBORU

---

### Už se stmívá

Už se stmívá, už se připozdívá  
sluneční lůžko z rubínů  
pozvolna za obzor se skrývá  
a kraj se halí do stínů vždyť

Už se stmívá, už se připozdívá  
šedý stín padá do zahrad  
a maličko jen času zbývá  
na to mít rád, mít všechny rád

Už se stmívá, už se připozdívá  
do srdce s tmou se vkrádá chlad  
hluboce výčitka se vrývá  
jak málo, málo měl jsi rád

Otevři srdce, otevři své srdce  
dokud jím tepe láska živá  
a měj rád cele, plně, horce  
už se stmívá, už se připozdívá

Tak otevři srdce, otevři své srdce  
vždyť už se stmívá, už se připozdívá  
otevři své srdce  
**LÁSCE**

**Eva Borecká**

---

# ZPRÁVY, OZNÁMENÍ, INFORMACE

---

## Křest

26. ledna byl pokřtěn Jan Matula.

---

## Do kalendáře:

- 17.2. první večer "Hovorů o křesťanství" od 18 do 20,30 hod.
  - pak každé další pondělí do 7.4. (s výjimkou 10.3.)
  - 7.3. od 17 hod. ekumenické setkání v rámci Světového dne modliteb.
  - 16.3. po bohoslužbách výstava Jirky Čujana.
  - 23.3. volební sborové shromáždění
- 

## Mládež do Dittersodrfu

Sbor v Dittersdorfu nabízí mládeži starší 14 let možnost strávit velikonoce v Německu.

---

## Kazeta s hrou o Janu Augustovi

Pavel Měska nabízí kazetu se třemi branickými vánočními hrami a se hrou o Janu Augustovi.

---

## Hospic v Malejovicích

V Lidových novinách z 11.2. je článek "Prázdninový" dům pro nemocné děti - o stavbě hospicu pro dětské pacienty a jejich rodiče v Malejovicích (na který jsme přispěli vánoční sbírkou a kam se pojedeme podívat). Je tam i následující vysvětlení co je to dětský hospic:

"Dětský hospic je určen dětem, které trpí jakoukoli život ohrožující nemocí, a jejich blízkým. Na rozdíl od hospiců pro dospělé však těžištěm jeho práce není poskytování terminální péče, ale péče respitní, odlehčovací. Rodiny s nemocnými dětmi tak přijíždějí na kratší, zpravidla několikátýdenní pobyty, během nichž si mohou odpočinout a nabrat nové síly; většina rodin přijíždí opakovaně. První dětský hospic, Helen House v Oxfordu, byl otevřen v roce 1982.

---

## Mimosborové akce pro mládež

- informace jsou na nástěnce
- 1.3. CB Česká Třebová - křesťanská etika
- 22.3. ČCE Brno II - práce s mládeží
- 28.3.-30.3. CB Česká Třebová - školení hlavních vedou

---

[\[předchozí číslo\]](#) [\[jiné číslo\]](#)